

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย : กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สามารถสรุปผลได้ตามลำดับดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 6 ระดับ ได้แก่ ระดับอ่อนมาก อ่อนพอใช้ ดี ดีมาก และดีเยี่ยม
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
3. ศึกษาปัญหาการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

สมมติฐานในการวิจัย

นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 3,788 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง ประเภทแบ่งชั้น โดยใช้สูตรของยามานะ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 362 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชาที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในด้านต่าง ๆ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) ทั้ง 5 มาตรฐาน จำนวน 25 ข้อ และความรู้ความสามารถพื้นฐานด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของ The iSkills 7 มาตรฐาน จำนวน 35 ข้อ ได้แก่

มาตรฐานด้านการรู้สารสนเทศ

มาตรฐานที่ 1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้

มาตรฐานที่ 2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้

มาตรฐานที่ 4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 5 ผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในเรื่อง เศรษฐกิจ กฎหมาย และประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้ การเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

มาตรฐานด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

มาตรฐานที่ 1 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อระบุความต้องการสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม

มาตรฐานที่ 2 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การรู้เกี่ยวกับการรวบรวม และรู้วิธีที่จะจัดเก็บและค้นคืนสารสนเทศ ระบุแหล่งสารสนเทศ

มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการจัดการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อประยุกต์ใช้สารสนเทศในองค์กรหรือการใช้รูปแบบการจัดหมวดหมู่สารสนเทศ

มาตรฐานที่ 4 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการบูรณาการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อตีความหมาย เชื่อมโยง สังเคราะห์สรุป เปรียบเทียบ และเปรียบเทียบสารสนเทศได้

มาตรฐานที่ 5 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการประเมินสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการประเมินระดับของสารสนเทศที่สอดคล้องกับความต้องการตอบสนองของวัตถุประสงค์และปัญหา รวมทั้งความทันสมัยของเนื้อหา

มาตรฐานที่ 6 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการปรับแต่ง การประยุกต์ การออกแบบประติมากรรม หรือสร้างสรรค์สารสนเทศ

มาตรฐานที่ 7 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการสื่อสารสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการสื่อความสารสนเทศในบริบทสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

แบบทดสอบการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศแบ่งออกเป็น 5 มาตรฐาน และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแบ่งออกเป็น 7 มาตรฐาน มาตรฐานละ 5 ข้อ รวมเป็นแบบทดสอบทั้งสิ้นจำนวน 60 ข้อ ดังนี้

มาตรฐานการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ	จำนวน 5 ข้อ
มาตรฐานการเข้าถึงสารสนเทศ	จำนวน 5 ข้อ
มาตรฐานการประเมินสารสนเทศ	จำนวน 5 ข้อ
มาตรฐานการใช้สารสนเทศ	จำนวน 5 ข้อ
มาตรฐานกฎหมายเกี่ยวกับสารสนเทศ	จำนวน 5 ข้อ
มาตรฐานการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	จำนวน 5 ข้อ
มาตรฐานการเข้าถึงสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	จำนวน 5 ข้อ

มาตรฐานการจัดการสารสนเทศโดยการใช้
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 5 ข้อ

มาตรฐานการบูรณาการสารสนเทศโดยการใช้
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 5 ข้อ

มาตรฐานการประเมินสารสนเทศโดยการใช้
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 5 ข้อ

มาตรฐานการสร้างสรรค้สารสนเทศโดยการใช้
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 5 ข้อ

มาตรฐานการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 5 ข้อ

แบบทดสอบเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มี 4 ตัวเลือก ในแต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว และกำหนดให้เกณฑ์การให้คะแนนมีเพียง 2 ค่า คือ ตอบถูกต้องค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน ตอบผิด หรือไม่ตอบได้ค่าคะแนนเท่ากับ 0 คะแนน การกำหนดเกณฑ์ในการวัดการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เกณฑ์วัดการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

คะแนน 0-12 หมายถึง มีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับต่ำที่สุด

คะแนน 13-24 หมายถึง มีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับต่ำ

คะแนน 25-36 หมายถึง มีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับปานกลาง

คะแนน 37-48 หมายถึง มีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับสูง

คะแนน 49-60 หมายถึง มีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับสูงมาก

แบบทดสอบได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ การจัดการสารสนเทศ และเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 3 ท่าน และได้ทดลองใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และทดสอบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

เรียกว่า Alpha หรือ α มีค่าเท่ากับ 0.9565 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยทำหนังสือขออนุญาตอาจารย์ประจำวิชาเพื่อขอเข้าทดสอบและสัมภาษณ์นักศึกษาในชั้นเรียนตามตารางเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ส่วนวิธีการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์นักศึกษาจำนวน 36 คน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละระดับ ระดับละ 6 คน แต่ผู้วิจัยมีข้อจำกัดในเรื่องจำนวนนักศึกษาในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอ่อนมาก ผู้วิจัยสามารถสัมภาษณ์ได้เพียง 4 คน เนื่องจากนักศึกษาในกลุ่มนี้เป็นส่วนน้อยของมหาวิทยาลัย จึงติดต่อสัมภาษณ์ได้ยาก ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะสัมภาษณ์นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนเพิ่มเติมเพื่อทดแทนนักศึกษากลุ่มที่อ่อนมาก เพราะระดับผลการเรียนใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้าง (non-structured interview) หรือ เรียกว่าการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ โดยตั้งคำถามเป็นกรอบเปิดกว้าง ไม่จำกัดคำตอบ และสุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงและสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย และติดต่อขอความร่วมมือ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ แล้วนำมาวิเคราะห์เนื้อหาจากการสัมภาษณ์ สังเคราะห์เนื้อหาตามข้อเท็จจริงจากการสัมภาษณ์ ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2554 ถึงวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2555 ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 1 เดือน 17 วัน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล นำแบบทดสอบมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์และนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าความถี่ ร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชา ที่ศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หาค่าเอฟต์ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทดสอบคู่ต่างด้วยวิธีการของเซฟเฟ่ และหาค่าไคสแควร์ ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย : กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบทดสอบส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 288 คน (ร้อยละ 79.60) ส่วนที่เหลือเป็นเพศชาย จำนวน 74 คน (ร้อยละ 20.40) เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 140 คน (ร้อยละ 38.70) ชั้นปีที่ 3 จำนวน 118 คน (ร้อยละ 32.60) และชั้นปีที่ 4 จำนวน 104 คน (ร้อยละ 28.70) เป็นนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 48 คน (ร้อยละ 13.30) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 137 คน (ร้อยละ 37.80) คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 32 คน (ร้อยละ 8.80) คณะวิทยาการสื่อสาร จำนวน 45 คน (ร้อยละ 12.40) คณะรัฐศาสตร์ จำนวน 58 คน (ร้อยละ 16.00) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จำนวน 5 คน (ร้อยละ 1.40) และวิทยาลัยอิสลามศึกษา จำนวน 37 คน (ร้อยละ 10.20) เป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมาก (0.00-1.50) จำนวน 4 คน (ร้อยละ 1.10) ระดับอ่อน (1.51-2.00) จำนวน 9 คน (ร้อยละ 2.50) ระดับพอใช้ (2.01-2.50) จำนวน 120 คน (ร้อยละ 33.10) ระดับดี (2.51-3.00) จำนวน 147 คน (ร้อยละ 40.60) ระดับดีมาก (3.01-3.50) จำนวน 62 คน (ร้อยละ 17.10) และระดับดีเยี่ยม (3.51- 4.00) จำนวน 20 คน (ร้อยละ 5.50)

2. ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา

ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยรวมและรายมาตรฐาน

ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.58$) สามารถอธิบายเป็นรายมาตรฐานได้ดังนี้

2.1 ระดับการรู้สารสนเทศ ทั้ง 5 มาตรฐาน โดยรวมพบว่านักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.64$) โดยมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ ($\bar{x} = 3.45$) มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ ($\bar{x} = 3.04$) และมาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ($\bar{x} = 2.62$) ตามลำดับ ส่วนมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ ทั้งหมด 2 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ($\bar{x} = 2.19$) และมาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย ($\bar{x} = 1.92$)

2.2 ระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทั้ง 7 มาตรฐาน โดยรวมพบว่านักศึกษามีทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.53$) โดยมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 6 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมินสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\bar{x} = 2.86$) มาตรฐานที่ 4 ด้านการ

บูรณาการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\bar{x} = 2.67$) มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\bar{x} = 2.65$) มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\bar{x} = 2.59$) มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\bar{x} = 2.53$) และมาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\bar{x} = 2.35$) ตามลำดับ และมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ($\bar{x} = 2.09$)

3. เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยรวม การรู้สารสนเทศโดยรวม และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยรวม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน สรุปผลได้ดังนี้

มาตรฐานการรู้สารสนเทศทั้ง 5 มาตรฐาน พบว่า โดยรวมทั้ง 5 มาตรฐานมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ และมาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ

มาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พบว่า โดยรวมทั้ง 7 มาตรฐานมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เช่นเดียวกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศ เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 5 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการ

สื่อสาร มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมินสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และ มาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

การทดสอบรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ่ จำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 การทดสอบรายคู่รวมทั้ง 12 มาตรฐานของการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.04$) มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.46$) และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.04$) มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี ($\bar{x} = 2.51$)

3.2 การทดสอบรายคู่รวมทั้ง 5 มาตรฐานของการรู้สารสนเทศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.04$) มีระดับการรู้สารสนเทศ สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี ($\bar{x} = 2.64$) และความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.04$) มีระดับการรู้สารสนเทศ สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.47$)

3.2.1 มาตรฐานด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ไม่พบรายคู่ใดที่มีระดับในการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2.2 มาตรฐานด้านการเข้าถึงสารสนเทศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี ($\bar{x} = 2.37$) มีระดับในการเข้าถึงสารสนเทศ สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 1.86$) และ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 2.53$) มีระดับในการเข้าถึงสารสนเทศ สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 1.86$)

3.2.3 มาตรฐานด้านการประเมินสารสนเทศ ไม่พบรายคู่ใดที่มีระดับในการประเมินสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2.4 มาตรฐานด้านการใช้สารสนเทศ ไม่พบรายคู่ใดที่มีระดับในการใช้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2.5 มาตรฐานด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 2.34$) มีระดับการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 1.62$)

3.3 การทดสอบรายคู่รวมทั้ง 7 มาตรฐานของการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.04$) มีระดับในการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.45$) และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.04$) มีระดับในการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี ($\bar{x} = 2.42$)

3.3.1 มาตรฐานด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 2.53$) มีระดับในการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี ($\bar{x} = 1.94$)

3.3.2 มาตรฐานด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ไม่พบรายคู่ใดที่มีระดับในการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.3.3 มาตรฐานด้านจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.26$) มีระดับในการจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.50$) และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.26$) มีระดับในการจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี ($\bar{x} = 2.41$)

3.3.4 มาตรฐานด้านการประเมินสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 3.45$) มีระดับในการประเมินสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ ($\bar{x} = 2.70$)

3.3.5 มาตรฐานด้านการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ไม่พบรายคู่ใดที่มีระดับในการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.3.6 มาตรฐานด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก ($\bar{x} = 2.89$) มีระดับในการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี ($\bar{x} = 2.21$)

4. ความสัมพันธ์ของระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี กับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

โดยส่วนใหญ่ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมาก มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ จำนวน 3 คน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อน มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง จำนวน 4 คน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 49 คน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 51 คน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง จำนวน 36 คน และนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีเยี่ยม มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ จำนวน 7 คน

5. ปัญหาการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

5.1 ปัญหาอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและทรัพยากรสารสนเทศ

นักศึกษาสะท้อนปัญหาเรื่องความไม่เพียงพอต่อความต้องการอุปกรณ์ในการสืบค้น ถึงแม้ว่าจะมีความพึงพอใจด้านอุปกรณ์ในระดับหนึ่ง แต่ด้านความเร็วของระบบปฏิบัติการและการแสดงผลสารสนเทศมีความล่าช้า อุปกรณ์ชำรุด ทำให้บางครั้งไม่สามารถใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ เช่น การแสดงผลในการสืบค้นของเครื่องมือ ไม่ตรงประเด็นคำถาม เกิดปัญหาในการสืบค้นทรัพยากรสารสนเทศ และจำนวนทรัพยากรสารสนเทศมีไม่เพียงพอในบางสาขา ที่มีผู้ลงทะเบียนเรียนเป็นจำนวนมาก

5.2 ปัญหาในการค้นหาข้อมูลสารสนเทศ

นักศึกษาสะท้อนปัญหาเรื่องความไม่เข้าใจในการกำหนดคำสำคัญที่ใช้ในการสืบค้น จึงทำให้ได้รับข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการอย่างแท้จริง การให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือสืบค้นยังไม่เพียงพอ นักศึกษาต้องศึกษาด้วยตนเอง ขาดผู้เชี่ยวชาญที่คอยทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในการสอนวิธีการใช้งาน จึงได้ผลการค้น ไม่ตรงกับความต้องการ อีกทั้งกระบวนการในการค้นหาสารสนเทศมีขั้นตอนซับซ้อนเกินไป นักศึกษาส่วนใหญ่จึงแก้ปัญหาด้วยวิธีการหลีกเลี่ยงการพิมพ์หนังสือด้วยตนเอง และปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ รายการสืบค้นที่ได้จากเว็บเพจ ไม่ตรงกับที่ปรากฏบนชั้นหนังสือ เนื่องจากหนังสืออาจมีการวางผิดชั้น หรือผิดตำแหน่ง ทำให้ไม่พบสารสนเทศเล่มที่ต้องการ

5.3 ปัญหาการใช้ประโยชน์จากสารสนเทศ

นักศึกษาสะท้อนปัญหาเรื่องข้อมูลที่ได้จากการสืบค้น บางครั้งไม่ตรงกับความต้องการที่จะนำมาใช้ประโยชน์ และผลการสืบค้นบางครั้งไม่สามารถเปิดแสดงผลได้

5.4 ปัญหาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอ้างอิงข้อมูล

นักศึกษาสะท้อนปัญหาเรื่องความรู้ความเข้าใจในรูปแบบการเขียนอ้างอิงเอกสารแต่ละประเภทนั้นมีน้อยมาก และบางครั้งไม่สามารถหาข้อมูลในการอ้างอิงได้ครบถ้วน มีส่วนที่ขาดหายไป จึงทำให้เขียนอ้างอิงได้ไม่สมบูรณ์ เช่น ข้อมูลที่ได้มาจากอินเทอร์เน็ต

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย : กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี

ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีประเด็นสำคัญที่ได้พบจากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะได้นำมาอภิปรายเพื่อสรุปเป็นข้อยุติให้ทราบถึงข้อเท็จจริง โดยมีการนำเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาอ้างอิงสนับสนุนหรือขัดแย้ง ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา และการทดสอบรายกลุ่มจำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เมื่อเปรียบเทียบจากงานวิจัยที่ได้ศึกษาส่วนใหญ่ใช้ต้นแบบอิงมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและการวิจัย ACRL มีเพียงงานวิจัยของสุควาดี ศรีสุคตา (2549) ที่พัฒนาแบบทดสอบมาจากแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของ UCLA นำมาพัฒนาให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของไทย ซึ่งเมื่อพิจารณาประเด็นหัวข้อหลัก ๆ แล้วมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยของสุควาดี ศรีสุคตา ที่ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาพยาบาลใน 5 ทักษะ คือ (1) ความสามารถในการกำหนดความต้องการสารสนเทศหรือเข้าใจปัญหาของตนเอง (2) ความสามารถในการใช้แหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ รวมทั้งการใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศอย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ (3) การสืบค้นสารสนเทศ (4) การประเมินสารสนเทศ (5) การวิเคราะห์ สังเคราะห์และนำเสนอสารสนเทศ และศึกษาปัญหาด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่เกี่ยวกับแหล่งและทรัพยากรและปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดี เมื่อวิเคราะห์ถึงรายละเอียดของทักษะการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศในระดับดีมาก ในด้านการกำหนดวิเคราะห์แนวคิดหลักและประเด็นย่อยของเรื่องที่ศึกษาได้ และระดับดีในด้านการรู้จักแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่าง ๆ สามารถใช้และเข้าถึงสารสนเทศในแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศแต่ละประเภทได้ สามารถค้นหาสารสนเทศจากห้องสมุดและเว็บไซต์ต่าง ๆ ได้ ใช้ฐานข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเมินความน่าเชื่อถือของสารสนเทศเบื้องต้นได้ รวบรวมบรรณานุกรมและเขียนการอ้างอิงได้ ในส่วนทักษะการรู้สารสนเทศที่เกี่ยวกับการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ นักศึกษายังทำคะแนนได้ในระดับต่ำ ซึ่งประกอบด้วย ความเข้าใจถึงข้อจำกัดของสารสนเทศที่หามาได้ การกำหนดหัวข้อเรื่อง คำสำคัญ และใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสมได้ การตัดสินใจได้ว่าควรใช้สารสนเทศจากแหล่งใด และการตัดสินใจว่าสารสนเทศที่ค้นคืนมาได้ นั้น มีความสัมพันธ์และพอเพียงในการตอบสนองความต้องการสารสนเทศของเรื่องที่กำลังศึกษา

การวิเคราะห์ การใช้ และบูรณาการสารสนเทศจากแหล่งต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับหัวข้อรายงาน นอกจากนั้นยังพบว่านักศึกษายังมี ทักษะต่ำเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการถ่ายโอน หรือส่งสารสนเทศทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ การทดสอบที่อิงตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศ ระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและการวิจัยและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีรายละเอียดการทดสอบรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ่ ดังนี้

การทดสอบรายคู่ทั้ง 12 มาตรฐานของการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า กลุ่มนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่าง ๆ กัน มีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ และนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี

1.1 มาตรฐานการรู้สารสนเทศทั้ง 5 มาตรฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 คู่ คือนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก มีระดับการรู้สารสนเทศ สูงกว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 คู่ คือนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก มีระดับการรู้สารสนเทศ สูงกว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ และมาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ จากการทดสอบรายคู่แต่ละมาตรฐานด้านการรู้สารสนเทศ สรุปได้ว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับสูง จะมีระดับการรู้สารสนเทศ สูงกว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำในทุกมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่

1.2 มาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทั้ง 7 มาตรฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เช่นเดียวกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศ โดยมีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 1 คู่ คือนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก มีระดับในการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและ

การสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 คู่ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก มีระดับในการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐาน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 5 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมินสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสารสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จำนวน 1 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จากการทดสอบรายคู่แต่ละมาตรฐานด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับสูง จะมีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำในทุกมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่

โดยสรุปการทดสอบรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับดีมาก มีคะแนนระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับที่สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดี และระดับพอใช้ ในทุกมาตรฐานที่พบความแตกต่างรายคู่ จึงสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับสูง จะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับต่ำ แต่เมื่อพิจารณาผลการทดสอบระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีเยี่ยม กลับพบว่า มีผลคะแนนอยู่ในระดับที่ต่ำ ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตว่า การที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม มีทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ อาจเป็นเพราะนักศึกษากลุ่มนี้มีความถนัดในศาสตร์และสาขาที่ตนเองศึกษา จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ไม่ได้ให้ความสนใจกับการเรียนรู้ทักษะด้านอื่น ๆ โดยส่วนใหญ่ นักศึกษากลุ่มนี้มีความรู้ ทักษะ และความชำนาญเฉพาะศาสตร์สาขาที่ตนเองกำลังศึกษา โดยจะใช้เวลาส่วนใหญ่รับผิดชอบในเรื่องการเรียน เก็บตัวเพื่ออ่านหนังสือตำราเรียน ดิวหนังสือ กวดวิชา จึงไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมหากไม่มีผลกับคะแนนโดยตรง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม แต่จะไม่สนใจความรู้รอบตัวที่นอกตำราเรียนเท่าที่ควร ซึ่งอาจส่งผลกับระดับผลการทดสอบการรู้สารสนเทศและการรู้

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทำให้อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของสุดาวดี ศรีสุคตา (2549) เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของมูจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) ศึกษาเรื่องการใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ โดยผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อทดสอบความแตกต่างรายคู่ พบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีผลการเรียนดี มีการรู้สารสนเทศโดยรวมสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกด้าน ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ และผลการเรียนดี ด้านการประเมินสารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีความสามารถในการประเมินสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ ด้านการใช้สารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี มีความสามารถในการใช้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ จากงานวิจัยทั้ง 3 เรื่องจะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกัน โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีทักษะการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกัน แต่อาจจะมียรายละเอียดในส่วนของรายคู่ที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมาตรฐานแตกต่างกันออกไป

ผลการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยภาพรวมและรายมาตรฐาน พบว่า มีทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแล้ว ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นมากขึ้นเรื่อย ๆ ในยุคที่สังคมและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สังคมโลกกำลังก้าวสู่สังคมสารสนเทศ หรือสังคมการเรียนรู้ ที่มีกระบวนการเรียนรู้หลากหลาย และมีความสำคัญสำหรับการศึกษาทุกระดับ และทุกสาขาวิชา เป็นกลยุทธ์ในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เอื้อต่อการเรียนรู้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ สารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศจึงกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการเรียนรู้ ดังนั้นสถาบันการศึกษาจำเป็นที่จะต้องสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศและเป็นผู้รู้

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งถือเป็นกระบวนการทางปัญญา ในการสร้างความเข้าใจ ในด้านความต้องการสารสนเทศ การค้นหา การประเมิน การใช้สารสนเทศ และการสื่อสารที่มี ประสิทธิภาพ โดยอาศัยความสามารถและทักษะหลายประการ ประกอบด้วยความสามารถด้านการ คิด ตัดสินใจ ทักษะด้านการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งต้องมีควบคู่ไปพร้อมกับ ผู้เรียน เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับผู้เรียนใช้ในการแสวงหาและใช้สารสนเทศ ให้เกิดประโยชน์ต่อ ส่วนตัวและสังคม ถือได้ว่าเป็นบทบาทของสถานศึกษาที่จะต้องขับเคลื่อนให้การศึกษามุ่งเน้นและ ให้ความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศและผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการ สื่อสาร โดยเร่งด่วนและจริงจัง

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่าระดับการรู้ สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุดาวดี ศรีสุดตา (2549) ที่ศึกษาเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดย ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาตามผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีความสอดคล้องกับงานวิจัย ของมูจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่าง กัน มีการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับผลการวิจัย ของปภาดา เจียวก๊ก (2547) ที่ศึกษาเรื่องการใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยขออภิปรายผลดังนี้

ระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.58$) ซึ่งสรุปได้ว่ามีความสัมพันธ์กัน

2.1 มาตรฐานการรู้สารสนเทศ ทั้ง 5 มาตรฐาน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.64$) โดยมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ตามลำดับ ส่วนมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ คือ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด คือ มาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่สอดคล้องในมาตรฐานที่ 1 ได้แก่ งานวิจัยของสุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่านักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 อยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความขัดแย้งกับงานวิจัยของมูจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 ในระดับสูง ส่วนงานวิจัยของบุคคลอื่น ๆ ไม่ได้ระบุชัดเจนถึงระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในมาตรฐานนี้ว่าอยู่ในระดับใด ส่วนมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึงสารสนเทศ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของวุฒิพงษ์ บูโรสง (2542) การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคามศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการแสวงหาสารสนเทศ ด้านการค้นคืนและการรวบรวมสารสนเทศ อยู่ในระบับน้อย แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของมูจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และงานวิจัยของสุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่านักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศที่สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อยู่ในระดับปานกลาง ในมาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของมูจลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สอดคล้องกับงานวิจัยของสุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา และสอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ และความสามารถในการประเมินสารสนเทศของนักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนงานวิจัยของวุฒิพงษ์ หนูไชยง (2542) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศที่ค้นคืนมาได้ อยู่ในระดับน้อย ส่วนมาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของมุลินทร์ ผลกล้า (2549) ที่ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี งานวิจัยของสุพิศ บายคายคม (2550) ที่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา มีความสอดคล้องกัน คือ นักศึกษาสามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ในงานวิจัยของวุฒิพงษ์ หนูไชยง (2542) เรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ยังพบผลการวิจัยเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการนำสารสนเทศไปใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหา อยู่ในระดับปานกลางด้วยเช่นกัน แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่านักศึกษามีความสามารถในการใช้สารสนเทศอยู่ในระดับสูง และมาตรฐานที่ 5 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย ผลการศึกษามีความขัดแย้งกับงานวิจัยของมุลินทร์ ผลกล้า (2549) ศึกษาเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่านักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจ กฎหมาย และประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย อยู่ในระดับสูง ส่วนงานวิจัยของสุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในเรื่อง เศรษฐกิจ กฎหมาย และประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้อง ตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย อยู่ในระดับปานกลางเพียงเท่านั้น ส่วนงานวิจัยของ Margovio, Higntte M., Margovio, Thomas M. และ W., Geanie (2009) ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินการรู้สารสนเทศ : การก้าวไกลเกิน

กว่าการรู้คอมพิวเตอร์พื้นฐาน ผลการวิจัยพบว่า จากคะแนนที่ถูกบันทึกไว้จำนวน 600 กว่าครั้ง ของ ผู้เรียนที่ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่สมบูรณ์ พบว่า คะแนนของผู้เรียนอยู่ในระดับที่ไม่สูงนัก โดยนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 154.15 ซึ่งสูงกว่า คะแนนมาตรฐาน 150 คะแนน (Katz, 2008) เพียงเล็กน้อย

2.2 มาตรฐานการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทั้ง 7 มาตรฐาน พบว่านักศึกษามี ทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.53$) โดยมาตรฐานที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งหมด 6 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานที่ 5 ด้านการประเมิน สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 4 ด้านการบูรณาการ สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 6 ด้านการสร้างสรรค สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการ สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึง สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และมาตรฐานที่ 7 ด้านการสื่อสาร สารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ตามลำดับ และมาตรฐานที่มีคะแนน เฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ คือ มาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยการใช้เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถอ้างอิงงานวิจัยที่สอดคล้องหรือขัดแย้งกันกับ มาตรฐานทั้ง 7 มาตรฐานของการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยตรงได้ ผู้วิจัย ตันนิษฐานว่า อาจจะเนื่องด้วยในประเทศไทยมีการวิจัยเกี่ยวกับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการ สื่อสาร โดยตรงที่ได้รับการเผยแพร่แล้วมีจำนวนน้อย ถือได้ว่าเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย และกำลังอยู่ในความสนใจของหน่วยงานของรัฐบาลไทย ที่มีความพยายามในการนำเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการพัฒนาความเท่าเทียมกัน ลดความเหลื่อมล้ำ ของสังคมเมือง และสังคมชนบท ซึ่งจะเห็นได้จากโครงการการต่าง ๆ เช่น โครงการอินเทอร์เน็ต ตำบล โครงการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารชุมชน เพื่อมุ่งพัฒนา ประเทศไทยให้เป็นสังคมภูมิปัญญาและการเรียนรู้ โดยกระจายศูนย์ทั่วประเทศไทย กว่า 280 แห่ง นอกจากนี้ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่ใกล้เคียงกันของประเทศไทยและต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น งานวิจัย ของศิริราช ราชพัฒน์ (2546) ศึกษาเรื่องการสอนการรู้สารสนเทศทางเว็บไซต์ของห้องสมุด เพื่อ สสำรวจและวิเคราะห์เนื้อหาการสอนการรู้สารสนเทศทางเว็บไซต์ของห้องสมุดเปรียบเทียบกับ มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาปี ค.ศ. 2000 ของสมาคมห้องสมุดแห่งสหรัฐอเมริกา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ เว็บไซต์การสอนการรู้สารสนเทศของห้องสมุด 17 เว็บไซต์ ผลการวิจัยพบว่า ห้องสมุดที่จัดทำเว็บไซต์เป็นห้องสมุดระดับอุดมศึกษาทั้งหมด (ร้อยละ 100.00)

ส่วนใหญ่เป็นเว็บไซต์ที่จัดทำขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน 15 เว็บไซต์ (ร้อยละ 88.24) และ ยังพบอีกว่าเนื้อหาส่วนใหญ่สอดคล้องกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดแห่ง สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ห้องสมุดใช้ในการสอนการรู้สารสนเทศมากที่สุด คือ มาตรฐานที่ 1 และมาตรฐานที่ 2 พบจำนวน 17 เว็บไซต์ (ร้อยละ 100.00) โดยสอนเกี่ยวกับการกำหนดชนิดและ ขอบเขตสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้และสอนการเข้าถึงสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ มาตรฐานที่ใช้สอนน้อยที่สุดคือ มาตรฐานที่ 4 พบจำนวน 5 เว็บไซต์ (ร้อยละ 29.41) สอนการใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนงานวิจัยของ Beile, Penny (2005) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาและการตรวจสอบการประเมินระดับการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัย พบว่า จาก การเปรียบเทียบข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ปรากฏว่ามีความเหมือนกันมากกว่ามีข้อ ได้แย้ง มีการ แสดงเป็นสถิติพรรณนาเกี่ยวกับคะแนนผลการทดสอบของนักศึกษา แต่ละกลุ่มและกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด แม้จะมีประเด็นที่มีความแตกต่างจากค่าเฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่ทดสอบด้วยวิธี พริน-แอด มินิสเตรเตอร์ กับทดสอบด้วย เว็บ- แอดมินิสเตรเตอร์ ผลปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันมากเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงคะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือค่าความผิดพลาดของมาตรฐานการวัด ค่าสัมประสิทธิ์ความน่าเชื่อถือ เมื่อเปรียบเทียบแล้วไม่มีความเปลี่ยนแปลง แสดงให้เห็นว่าผลคะแนนของนักศึกษามีความยุติธรรม ส่วนงานวิจัยของ Hilberg, J. Scott และ Meiselwitz, Gabriele (2008) ศึกษาเรื่องความคล่องแคล่ว ของนักศึกษาในการใช้สารสนเทศและการสื่อสาร : แนวความคิดและความเป็นจริง ผลการวิจัย พบว่า การจัดอันดับทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาใน 9 ทักษะที่ เกี่ยวข้อง ผลปรากฏว่านักศึกษามีความมั่นใจความสามารถในการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ($\bar{x}=4.45$) การใช้โปรแกรมประมวลผลคำ ($\bar{x}=4.13$) การท่องอินเทอร์เน็ต (4.39) โดย 3 ใน 4 มี ค่าเฉลี่ยในระดับยอดเยี่ยมในการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 86.80) การใช้โปรแกรม ประมวลผลคำ (ร้อยละ 77.4) และความสามารถในการท่องอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 86.34) นักศึกษามี ความมั่นใจในระดับความสามารถในการค้นหาข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.99$) การประเมิน และการอ้างอิงแหล่งข้อมูล ($\bar{x}=3.65$) การใช้โปรแกรมตารางคำนวณ ($\bar{x}=3.46$) และ โปรแกรม สำหรับนำเสนอ ($\bar{x}=3.76$) นักศึกษาครึ่งหนึ่งมีระดับการประเมินตนเองเหนือกว่าระดับค่าเฉลี่ย หรือยอดเยี่ยมในการใช้โปรแกรมที่ได้กล่าวมาแล้ว นักศึกษามีความมั่นใจน้อยในเรื่องการสร้าง หรือการแก้ไขเว็บเพจ ($\bar{x}=2.97$) การใช้ฐานข้อมูลในด้านการจัดระบบการจัดการและเข้าถึงข้อมูล ($\bar{x}=2.76$) และงานวิจัยของ Markauskaite, Lina (2007) เป็นงานวิจัยที่สำรวจโครงสร้างของทักษะ ด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้สอนฝึกอบรม : องค์ประกอบหลักและ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถคิดและเทคนิคทั่วไป วัตถุประสงค์หลักในการวิจัยครั้งนี้ คือ

การอธิบายลักษณะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้สอนฝึกอบรมก่อนการฝึกสอน การสำรวจโครงสร้างและระบุส่วนประกอบหลักของความสามารถที่เกี่ยวข้องกับด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และเพื่อพิจารณาตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านี้ ผลจากข้อมูลการสำรวจการประเมินตนเองเรื่องความสามารถด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้สอนฝึกอบรม ตรวจสอบแล้วยืนยันการด้วยปัจจัยการวิเคราะห์และการสำรวจ 2 องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทั่วไป และ 3 องค์ประกอบของความสามารถด้านเทคนิค ถูกระบุตามลำดับ คือ (1) แก้ปัญหา (2) การสื่อสารและอภิปราย (3) ความสามารถทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารขั้นพื้นฐาน (4) การวิเคราะห์และการผลิตด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (5) ความสามารถด้านข้อมูลและการใช้อินเทอร์เน็ตพบว่าความสามารถในการคิดและเทคนิคทั่วไปเป็นสองส่วนแยกจากกันกับความสามารถด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร แต่อย่างไรก็ตามความสามารถด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นองค์ประกอบขั้นพื้นฐานที่สำคัญขององค์ประกอบทั้ง 2 ด้าน คือทั้งด้านการคิดและเทคนิคทั่วไป ผลการวิจัยพบว่าความมั่นใจของผู้สอนฝึกอบรมที่มีต่อความสามารถในการคิดและเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทั่วไป คะแนนเฉลี่ยความเชื่อมั่นในตนเองเพื่อความสามารถในการคิดทั่วไปทั้ง 10 รายการอยู่ระหว่าง มั่นใจปานกลาง และค่อนข้างมั่นใจ ($\bar{x} = 3.52$) ผู้สอนฝึกอบรมมีความมั่นใจมากที่สุดเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลในการทำงานร่วมกันและสื่อสารกับผู้อื่นในบริบทที่หลากหลาย ($\bar{x} = 4.02$) ในขณะที่พวกเขายังมั่นใจเกี่ยวกับความสามารถในการวางแผนของพวกเขา ในการร่าง วางแผนงาน แก้ไขข้อมูลที่ใช้ในการเรียนหรือการวิจัย ($\bar{x} = 3.09$) ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความคิดทางปัญญาทั่วไปอื่น ๆ มีความเชื่อมั่นในระดับเดียวกัน และคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.39 และ 3.56 ส่วนงานวิจัยของ Nanda, Archita และ Ramesh, D. B. ศึกษาเรื่อง การประเมินการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระหว่างอาจารย์และแพทย์ ผลการวิจัย พบว่า อาจารย์มีระดับทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารน้อยกว่าแพทย์ โดยพบว่า เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีผลต่อการสื่อสารในสาขาแพทย์ เนื่องจากเทคโนโลยีมีส่วนช่วยด้านการใช้ซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ ที่สำคัญแพทย์ส่วนใหญ่จะใช้บริการห้องสมุดและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ วารสาร อิเล็กทรอนิกส์ แต่สาขาอาจารย์ส่วนใหญ่จะขาดแคลนมาก โดยเฉพาะอาจารย์ที่อยู่ในชนบทจะมีความรู้เกี่ยวกับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารน้อยกว่าอาจารย์ที่อยู่ในชุมชนเมือง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า อาจารย์มีความต้องการที่จะได้รับการฝึกอบรม ไม่เพียงเฉพาะด้านทักษะคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่หมายรวมถึงควรได้รับการอบรมในหลากหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ซอฟต์แวร์ และความสามารถในการใช้กลไกอื่นๆ ด้วย ส่วนงานวิจัยของ Moradi, Saeid ศึกษาเรื่อง

แบบจำลองการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและการประเมินผลระหว่างผู้บริหารและพนักงานในองค์กรการศึกษา ผลการวิจัย พบว่า เป้าหมายทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ 1) การค้นคืนสารสนเทศ 2) การประยุกต์ใช้และการจัดหมวดหมู่สารสนเทศ 3) การตีความและการอธิบายความสารสนเทศ 4) การตัดสินใจคุณภาพและประโยชน์ของสารสนเทศ และ 5) การออกแบบและสร้างสรรค์สารสนเทศ พบว่า พนักงานมีความสามารถในทักษะต่าง ๆ มากกว่าผู้บริหาร

3. วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ปัญหาการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

จากการศึกษาเกี่ยวกับประเด็นปัญหาการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในเรื่อง ความรู้ความเข้าใจในข้อจำกัดของสารสนเทศที่หามาได้ การกำหนดหัวเรื่อง การกำหนดคำสำคัญในการสืบค้น การเลือกใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศที่เหมาะสม การตัดสินใจว่าควรจะใช้สารสนเทศจากแหล่งใด รวมทั้งปัญหาทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการสืบค้นสารสนเทศ การอ้างอิงเอกสารไม่ว่าจะเป็นตัวเอกสารหรือจากอินเทอร์เน็ต การถ่ายโอนข้อมูลหรือการส่งสารสนเทศทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ปัญหาด้านอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ให้บริการมีไม่เพียงพอ สภาพเครื่องเก่า ชำรุด ระบบปฏิบัติการช้า ใช้งานไม่สะดวก และระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยขัดข้องบ่อย ใช้งานไม่สะดวก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดาวดี ศรีสุดตา (2549) ที่พบว่านักศึกษามีทักษะด้านการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ อยู่ในระดับต่ำ จึงทำให้เกิดปัญหาในการเข้าถึงสารสนเทศ เกิดปัญหาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในด้านแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ และสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นปัญหาน้อย แต่ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีปัญหาระดับมาก ในด้านเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการมีจำนวนไม่เพียงพอ สภาพเครื่องคอมพิวเตอร์เก่าหรือชำรุด ใช้งานไม่สะดวก และระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยขัดข้องบ่อย ทำให้ไม่สะดวก ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาประสบปัญหาดังกล่าวข้างต้น อาจเป็นเพราะข้อมูลสารสนเทศที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ตมีความครอบคลุมกว้างขวางมาก มีความหลากหลาย ไร้พรมแดน หากนักศึกษาไม่มีทักษะการสืบค้น การคิด การวิเคราะห์ อาจเกิดปัญหา เนื่องจากได้ข้อมูลสารสนเทศที่ไม่ตรงตามความต้องการเป็นจำนวนมาก ทำให้เสียเวลา นอกจากนี้ข้อมูลสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ตถูกปรับเปลี่ยนได้อย่างรวดเร็ว ทำให้การอ้างอิงเอกสารทำได้ยากลำบาก เพราะการเข้าไปสืบค้นเอกสารอีกครั้งในวันข้างหน้า เอกสารดังกล่าวอาจจะไม่อยู่แล้วหรือเนื้อหาข้อความอาจถูกปรับเปลี่ยนไปแล้วก็เป็นได้

อีกทั้ง นักศึกษาจำเป็นจะต้องมีทักษะการวิเคราะห์ให้ได้ว่าข้อมูลสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ตที่ได้มา จะต้องตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูลที่ได้มาด้วยว่ามีความน่าเชื่อถือมากน้อยแค่ไหน ดังนั้นนักศึกษาควรฝึกปฏิบัติทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพิ่มเติมอยู่เสมอ เพราะในยุคปัจจุบันทักษะดังกล่าวจะทวีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

เนื่องจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น มหาวิทยาลัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีกิจกรรม หรือหลักสูตรการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมด้านการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา ดังนี้

1.1 จัดโครงการอบรมเพื่อการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ให้แก่นักศึกษาเป็นประจำทุกปี นอกเหนือจากการจัดปฐมนิเทศในชั้นปีที่ 1

1.2 มหาวิทยาลัยสนับสนุนให้นักศึกษามีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้วยการสนับสนุนอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่เพียงพอและพร้อมใช้งานได้จริง

1.3 มหาวิทยาลัยจัดรายวิชาเสริมการสอนเพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้รู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รวมทั้งจัดการศึกษาเอื้อต่อการศึกษด้วยตนเอง

1.4 มหาวิทยาลัยจัดรายวิชาเกี่ยวกับรูปแบบการเขียนอ้างอิง เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาตระหนักในด้านกฎหมายการใช้สารสนเทศ

1.5 ห้องสมุดจัดกิจกรรมให้ความรู้เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาตระหนักถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต

1.6 ผู้สอนควรบูรณาการการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเพิกเฉยในการเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยถึงผลกระทบด้านการศึกษาและการดำเนินชีวิตเนื่องจากการไม่มีทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

2.3 ควรมีการศึกษาบทบาทของสถาบันการศึกษาต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

2.4 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับการเรียนรู้ตลอดชีวิตของนักศึกษา

Prince of Songkla University
Pattani Campus